

Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 23. december 2016

Miljø- og fødevarerministerens besvarelse af spørgsmål nr. 224 (MOF alm. del) stillet den 7. december 2016 efter ønske fra Maria Reumert Gjerding (EL).

Spørgsmål nr. 224

”Ministeren bedes redegøre for passussen ”Fødevarestyrelsens opgave er derefter på baggrund af rådgivningen at beslutte, hvordan der skal ageres under hensyn til overvejelser som f.eks. økonomi, jura og samfundsmæssige værdier. Det er ud fra det samlede billede, at Fødevarestyrelsen beslutter, hvilken form for håndtering der skal iværksættes” fra redegørelsen om Fødevarestyrelsens håndtering af husdyr MRSA fra 2006 – 30. september 2016 – departementets bemærkninger, jf. MOF alm. del – bilag 48.”

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet Fødevarestyrelsen, som oplyser:

”Fødevarestyrelsen har i sin redegørelse af 26. oktober 2016 beskrevet den generelle metode for risikoanalyse. Når Fødevarestyrelsen skal prioritere og håndtere forskellige risici for at beskytte folkesundheden, foregår det på baggrund af risikovurderinger fra eksperter fra forskningsinstitutioner, fx Danmarks Tekniske Universitet (DTU) og Københavns Universitet (KU). Samarbejdet bygger på internationalt anerkendte principper for risikoanalyse. Fødevarestyrelsen følger Fødevarerforordningen¹ i forhold til brug af risikoanalyse. En risikoanalyse består af tre indbyrdes forbundne komponenter: risikovurdering, risikohåndtering og risikokommunikation.

Risikovurdering er den videnskabelige del af en risikoanalyse og varetages af forskningsinstitutioner/eksperter. En risikovurdering består i identifikation af en fare/risiko, karakterisering af faren, vurdering af eksponering og karakterisering af risikoen.

Myndighederne varetager risikohåndteringen, hvor der til forskel fra risikovurderingen foregår en afvejning af de forskellige muligheder for indsats. Risikohåndteringen inddrager således betydningen af bredere samfundsmæssige hensyn, end den konkrete risiko isoleret set. På baggrund af risikovurderingen vælger myndighederne forebyggelses- og kontrolmuligheder og tager skridt til eventuel ny regulering.

Risikokommunikation er en interaktiv udveksling af oplysninger og synspunkter gennem hele risikoanalyseprocessen. Både eksperter og beslutningstagere har ansvar for gensidig kommunikation mellem parterne og til interessenter - både efter og undervejs i processen.

¹ *Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende Fødevarerikkerhed*

Risikoanalysen indeholder således en klar rollefordeling, hvor forskningsinstitutionerne tager sig af risikovurderingen og myndighederne sig af risikohåndteringen.

Risikovurderingen kan indeholde forslag til interventioner og den videnskabelige konsekvens af disse. Men lige så ofte vil myndighederne efterfølgende finde frem til interventioner som løsning på resultatet af risikovurderingen. Uanset hvad, vil risikovurderingen ikke stå alene, når myndighederne skal risikohåndtere. Det ligger i principperne for risikoanalysemodellen, at der også kan være grund til at tage hensyn til andre relevante forhold, herunder samfundsmæssige, juridiske, økonomiske, traditionelle, etiske og miljømæssige forhold samt mulighederne for kontrol.

Det er således ud fra det samlede billede og på baggrund af den generelle metode for risikoanalyse, at Fødevarestyrelsen beslutter, hvilken form for risikohåndtering, der kan iværksættes, herunder indstilles til beslutningstagerne.

Esben Lunde Larsen

/

Mette Hulstrøm